

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Jana Peroutky a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **A. R.**, narozen X.
státní příslušník B.
t. č. neznámého pobytu
poslední známé místo pobytu ve Věznici Vinařice, č. p. 245, Vinařice
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Janečkem
sídlem Cyrila Boudy 1444, Kročehlavy, Kladno

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Vinařice**
sídlem č. p. 245, Vinařice

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 5. 3. 2024, č. j. VS-53466/ČJ-2024-800532-KŘ,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Janečkovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8 470 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Petru Janečkovi, advokátovi, se odměna za výkon opatrovnictví nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla o jeho stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 1. 3. 2024, č. j. VS-53466/ČJ-2024-800532-KŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to za spáchání kázeňského přestupku podle § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 349/2023 Sb. (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), kterého se žalobce dopustil tím, že se dne 29. 2. 2024 v 15:45 hod. na oddíle K2 při předem nahlášeném a plánovaném přemístění na oddíl L5 odmítl bez udání důvodu přestěhovat. Žalobci byl podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody uložen nepodmíněný kázeňský trest umístění do uzavřeného oddílu na 7 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.
2. Žalobce v **žalobě** namítá, že napadené rozhodnutí nezohlednilo skutečnost, že je nekuřák a jeho přemístění na vězeňský oddíl, kde jsou ubytováni i kuřáci, je porušením § 2 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Skutečnost, že je žalobce nekuřákem, je registrována v systému žalované již od prvního dne výkonu trestu. Žalobce během výkonu trestu několikrát podal žádost o své umístění odděleně od odsouzených kuřáků, a to podle § 23 odst. 7 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 345/1999 Sb.“). Pokaždé mu byla žádost zamítnuta. Na oddílech, kde jsou ubytováni kuřáci, se kouří všude, jmenovitě v ložnicích či při početní prověrce. Tuto skutečnost žalobce oznamoval žalované v několika případech. Kouření mimo vyhrazené místnosti je přitom v rozporu s § 28 odst. 2 písm. o) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Domníval se, že žalovaná bude porušení zákona řešit, a to například pomocí sledovacích zařízení. Tím by toto porušení mělo být snadno zjistitelné. Jednání žalované je v rozporu s § 2 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Na závěr žalobce uvádí zdravotní důvody škodlivosti tabákového kouře. Žalobce přiznává, že není odborník, ale že ví, že tabákový kouř obsahuje látky, které způsobují rakovinu a zvyšují riziko oslepnutí.
3. Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** uvádí, že žalobce byl ubytován na oddíle K2, přičemž se měl stěhovat na oddíl L5, což odmítl. V minulosti byl žalobce stěhován ze standardního oddílu na jiný standardní oddíl již 6x, přičemž 6x mu byl uložen kázeňský trest související s odmítnutím přestěhovat se na jiný oddíl. Odmítnutí nebyla dle vyjádření žalované doprovázena jakýmkoliv vysvětlením či vyjádřením. Žalobce měl dodržovat povinnosti uvedené v § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. K otázce ohrožení zdraví žalobce tabákovým kouřem žalovaná uvádí, že tuto skutečnost žalobce nekonkretizoval a zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

neprokázal, z čeho vznik ohrožení zdraví dovozuje a jakým způsobem se jeho zdravotní stav v důsledku přítomnosti tabákového kouře zhoršuje v důsledku tzv. pasivního kouření. Žalovaná je přesvědčena, že v případě, kdy je ve věznici stanoven plošný zákaz kouření, nemůže tvrzení možného ohrožení jeho zdraví obstát. Ke kouření ve věznici je vyhrazen prostor vybavený odvětráváním. Ve věznici jinak platí plošný zákaz kouření a standardní oddíly jsou nekuřácké. Rovněž platí zákaz kouření v ložnicích všech oddílů. Pokud to dovolí kapacita oddílu a další okolnosti, ubytovávají se kuřáci zpravidla odděleně od nekuřáků. Důvody, které uvedl žalobce v žalobě, jsou podle žalované nevěrohodné. Žalobce nikdy nekonkretizoval, které osoby se kouření přes plošný zákaz kouření dopouští či jak k porušení dochází. Bezobsažná a obecná sdělení odsouzených v prostředí věznice nejsou ničím výjimečná, avšak žalobce musí svá tvrzení prokázat. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí žaloby.

4. Žalobce v **replíce** se závěry žalované nesouhlasí. Uvádí, že situace ve věznici je na jednotlivých standardních oddílech odlišná oproti tomu, jak ji žalovaná prezentuje. Kázeňská řízení týkající se odmítnutí stěhování žalobce na jiný oddíl plynula právě ze skutečnosti, že na oddílech docházelo ke kouření. Kouření bylo všudypřítomné, jmenovitě v ložnicích, chodbách, kulturních místnostech a toaletách. Kterékoli místo na těchto dotčených oddílech tak bylo zamořené kouřem a zplodinami. Plošný zákaz kouření není žalovanou kontrolován a vymáhán. Žalovaná je ve věci dlouhodobě nečinná a nečiní nic pro sjednání nápravy. Ohrožení žalobcova zdraví je s ohledem na tyto skutečnosti reálné. V důsledku negativního vlivu tabákového kouře mu byly naměřeny kolísavé hodnoty tzv. hypertenze. Když byl vystaven zvýšené intenzitě příjmů škodlivin obsažených v tabákovém kouři, došlo ke zvýšení krevního tlaku, a to při několika měřeních. Žalobce navrhuje provést důkaz kamerovým záznamem ze dne 29. 2. 2024, a to z chodby standardního oddílu K2, z něhož by mělo být pro ilustraci patrné, že odsouzení kouří na chodbě, kde platí plošný zákaz kouření. Dále žalobce navrhuje provedení důkazu nahlédnutím do jeho zdravotnické dokumentace.
5. V **podání** ze dne 23. 3. 2026 žalobce uvedl, že není zřejmé, jakým způsobem se žalovaná vypořádala s jeho námitkou ohledně obavy o své zdraví v souvislosti s přestěhováním na jiný blok. Jelikož se s ní žalovaná v předcházejícím řízení nevypořádala, je žaloba důvodná.
6. Žalovaná v **podání** ze dne 15. 4. 2026 stručně zopakovala svou dosavadní argumentaci.

Podstatný obsah správního spisu

7. Dle záznamu o kázeňském přestupku ze dne 29. 2. 2024 se měl žalobce kázeňského přestupku dopustit tím, že dne 29. 2. 2024 v 15:45 hod. na oddílu K2 na příkaz inspektora přestěhovat se z oddílu K2 na oddíl L5 odpověděl, že se stěhovat nebude. Žalobce byl upozorněn, že jestliže neuposlechne uvedený příkaz, bude umístěn na uzavřené oddělení. Možnost vyjádřit se žalobce jako podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku nevyužil, přičemž záznam o kázeňském přestupku podepsal „bez vyjádření“.
8. Žalobce se následně dne 1. 3. 2024 před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyjádřil tak, že odmítá oddíl L5 z důvodu možného ohrožení svého zdraví tabákovým kouřem, neboť je nekuřák.

9. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná rozhodla, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění mimo jiné uvedla, že námitka žalobce ohledně ohrožení jeho zdraví tabákovým kouřem je zavádějící a není dostačující. Všechny oddíly věznice jsou kromě vyhrazených míst (kuřáren) nekuřácké. Žalobce ani jednou neoznámil, že se na jednotlivých oddílech kouří, neupozornil na žádnou osobu, která by se tohoto jednání dopouštěla. Zároveň nespecifikoval, jaké zdravotní důvody má na mysli. Žalobce tak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, proč nemůže jít na oddíl L5. V minulosti byl umístěn na oddíl C, ze kterého byl pro své jednání (napadení jiného vězně) vyloučen. Žalovaná nezjistila skutečnosti, které by vyvracely naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Druh a výše uloženého kázeňského trestu vyplývá z hrubého porušení základních povinností odsouzeného.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal stížnost z důvodu, že je nekuřák a vedení žalované o tom ví.
11. Žalovaná napadeným rozhodnutím stížnost žalobce zamítla. V jeho odůvodnění mimo jiné uvedla, že je stížnost nedůvodná, protože oddíl L5 je oddílem nekuřáckým a kouření je zde (mimo kuřárnu) odsouzeným zakázáno. Jednání žalobce naplnilo znaky kázeňského přestupku podle zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a to ve smyslu porušení základních povinností odsouzeného. Uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu, přičemž vychovatel nepřekročil svou kázeňskou pravomoc.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná i žalobce s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná.

13. Úvodem soud připomíná, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou a je na žalobci, aby řádně uvedl, v čem považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné. „Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soudu nepřísluší, aby za žalobce cokoliv aktivně domýšlel a stavěl se tak do role jeho zástupce (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Obecnost uplatněných žalobních bodů pak jde k jeho tíži v tom smyslu, že soud žalobu projedná a napadená rozhodnutí přezkoumá ve stejné míře obecnosti (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).

14. Podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.
15. Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
16. Podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody jsou kázeňskými tresty umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.
17. Podle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují, a na podporu svých tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
18. V projednávané věci jde v první řadě o to, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu § 46 odst. 1 ve spojení s § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Z hlediska skutkového není mezi účastníky sporu o tom, že se žalobce dne 29. 2. 2024 odmítl přestěhovat z oddílu K2 na oddíl L5 Věznice Vlnařice. Žalobce tak nerespektoval příkaz žalované vydaný na základě jejích vnitřních předpisů.
19. Otázkou, kterou se soud však musel zabývat, je, zda žalobce své přesunutí na jiné oddělení věznice odmítl z ospravedlnitelných důvodů, jak vyplývá ze žaloby.
20. Soud v této souvislosti připomíná, že Ústavní soud již v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, konstatoval, že „[o]bčané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, a to zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli.“ Tyto závěry jsou přitom aplikovatelné ve vztahu ke všem fyzickým osobám, a to včetně odsouzených ve smyslu zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Přímá obrana proti výkonu pravomoci úřední osoby (zde inspektora žalované) je možná jen ve výjimečných případech při zjevných excesech, například pokud by osoba vykonávající

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

pravomoc orgánu veřejné moci zjevně páchala na adresátu veřejné správy trestný čin, jednala zcela mimo rámec svěřené pravomoci či v případě zcela evidentní nepřiměřenosti (k tomu srov. např. srov. Staša, J. In: Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 187-188). Takto kupříkladu Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 1. 11. 2000, sp. zn. 28 Ca 38/2000, shledal legálním postup kontrolované podnikající osoby, která bránila pracovníkům Nejvyššího kontrolního úřadu v provedení daňové kontroly, neboť tento úřad nikdy ani náznakem takovouto pravomoc neměl. Standardní postup adresáta veřejné správy jinak ale má být vždy takový, že dotyčný nejprve strpí výkon pravomoci, třebaže s ním nesouhlasí, a v návaznosti na to se bude bránit právem předpokládaným způsobem (podáním opravných prostředků, podnětů k přezkumné činnosti nadřízenému orgánu, stížností, žádostí o změnu stávajícího stavu, podáním žaloby k soudu apod.) a při té příležitosti upozorní na skutečnosti, z nichž dovozuje nezákonnost a nepřipustnost konání správního orgánu.

21. Žalobce jakožto odsouzený byl tedy povinen poslechnout pokynu inspektora jakožto osoby jednající za žalovanou. V případě jediné myslitelné výjimky, tzv. excesu, by muselo uposlechnutím pokynu dojít ke zcela zjevně nepřiměřenému zásahu do práv adresáta pokynu (žalobce). K takovému excesu by zároveň muselo dojít již samotným uposlechnutím pokynu. Musela by tedy existovat příčinná souvislost mezi splněním pokynu a zásahem do práva či svobody jeho adresáta, a to v dostatečné intenzitě.
22. K takové situaci však v projednávané věci rozhodně nedošlo. Namítá-li žalobce, že v důsledku umístění na oddíl L5 věznice mohlo dojít k ohrožení jeho zdraví z důvodu pasivního kouření, je třeba uvést, že takové ohrožení zdraví není z povahy věci ohrožením bezprostředním. Nemohlo totiž dojít ke vzniku škodlivého následku samotným splněním pokynu, ale pouze (a to hypoteticky, byť s určitou mírou pravděpodobnosti) až v určitém časovém odstupu od něj. Samotné *přemístění* z oddílu na oddíl tak nemohlo zcela zjevně nepřiměřené účinky vyvolat. Splněním pokynu tak nemohlo dojít ke vzniku nezákonného stavu v takové intenzitě, která by žalobci umožňovala neuposlechnutí pokynu inspektora žalované. Za této situace tak nelze považovat uložený příkaz za zjevný exces, který by vyvinil žalobce ze spáchání kázeňského přestupku.
23. Jelikož se v projednávané věci žalovaná nedopustila excesu, jsou námitky žalobce stran účelu neuposlechnutí pokynu (tvrzená snaha o ochranu svého zdraví) pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku odsouzeného neopodstatněné. Soud proto po přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího kázeňského řízení v rozsahu uplatněných žalobních bodů uzavřel, že závěry žalované, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku spočívajícího v nerespektování pokynů příslušníků Vězeňské služby (§ 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody), a kázeňský trest za toto jednání uložené z hlediska zákonnosti ob stojí. V předcházejícím řízení byly náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a byla prokázána vina žalobce, přičemž napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a je z něj (také ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) seznatelné, jak žalovaná reagovala na námitky žalobce.
24. Odsouzený je zásadně (až na výjimky případů výše uvedených excesů) povinen uposlechnout pokynu příslušníka či zaměstnance Vězeňské služby ČR. Pokud se domnívá, že splněním pokynu či v jeho důsledku došlo či dochází k zásahu do jeho práv, může po splnění pokynu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

postupovat prostředky, které mu právní řád nabízí. Tím může být například podání žádosti o přemístění z oddílu. Vyhláška č. 345/1999 Sb. stanoví právo odsouzeného nekuřáka být na základě své žádosti umístěn vždy odděleně od odsouzených kuřáků (srov. § 23 odst. 7). Současně lze doplnit, že pokud se žalobce cítil být ve výkonu trestu obětí zásahu do svých práv odsouzeného, mohl požádat o prošetření krajské státní zastupitelství místně příslušné podle místa výkonu trestu podle

§ 78 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, přičemž jako odsouzený měl právo podat stížnost (§ 26 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Kontrolní činnost ve věznicích může také, a to zcela nezávisle na orgánech činných v trestním řízení a Vězeňské službě ČR, provádět Veřejný ochránce práv na základě § 1 odst. 3 a 4 zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv.

25. K tomu soud doplňuje, že vystavení vězně účinkům pasivního kouření (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2023, č. j. 55 A 16/2022-121), nevymáhání zákazu kouření ve věznici (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2023, č. j. 51 A 3/2022-313) nebo umístění žalobce na kuřáckou celu (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2022, č. j. 31 A 32/2020-107) mohou představovat nezákonný zásah, proti kterému se odsouzený, který tvrdí, že je takovým zásahem dotčen, může při splnění zákonných podmínek bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.).
26. Právě prostředky ochrany a kontroly uvedené v bodech 24 a 25 tohoto rozsudku představují procesní cestu, jíž se měl žalobce po uposlechnutí pokynu (tj. po přemístění na jiné oddělení věznice) vydat, pokud by se potvrdila jeho obava, že přemístění na oddíl L5 Věznice Vinařice povede k tomu, že bude vystaven pasivnímu kouření, což může ve svém důsledku vést k ohrožení jeho práva na zdraví. Uplatnění této argumentace v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí je ale z povahy věci nepřiléhavé a žalobce s ní za skutkových okolností projednávané věci nemohl být z výše uvedených důvodů úspěšný. Soud proto ani pro nadbytečnost neprovedl důkazní prostředky navržené žalobcem, neboť jejich provedení by vzhledem k výše uvedeným úvahám nemohlo nic změnit na uvedených závěrech soudu. Skutečnosti, které jejich provedením měly být prokázány, nemohly žádným způsobem ovlivnit otázku, zda se žalobce kázeňského přestupku dopustil, a tedy ani posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Ustanovenému zástupci žalobce soud podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 31 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů přiznal odměnu ve výši 8 470 Kč. Ta je tvořena odměnou advokáta za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč (první porada s klientem dne 29. 7. 2024) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a §

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) [dále jen „advokátní tarif“], ve znění účinném do 31. 12. 2024, a dále za jeden úkon právní služby po 4 620 Kč (vyjádření ze dne 23. 3. 2026) podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 15. 1. 2026, k čemuž je dále třeba přičíst jeden režijní paušál po 300 Kč podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 a jeden režijní paušál ve výši 450 Kč podle advokátního tarifu ve znění účinném od 15. 1. 2026 jako náhradu hotových výdajů zástupce podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Ustanoveného zástupce v průběhu řízení soud žalobci zároveň ustanovil jako opatrovníka. Protože však jako opatrovník již v řízení neučinil žádný úkon právní služby, odměnu za výkon funkce opatrovníka mu soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.